

MUŠKETÝŘI

ZTRACENÍ V ČASE

Joe Garcia

Splendidum družstvo

MUŠKETÝŘI ZTRACENÍ V ČASE

Copyright © Joe Garcia, 2026

Cover © Splendidum družstvo, 2026

Czech Edition © Splendidum družstvo

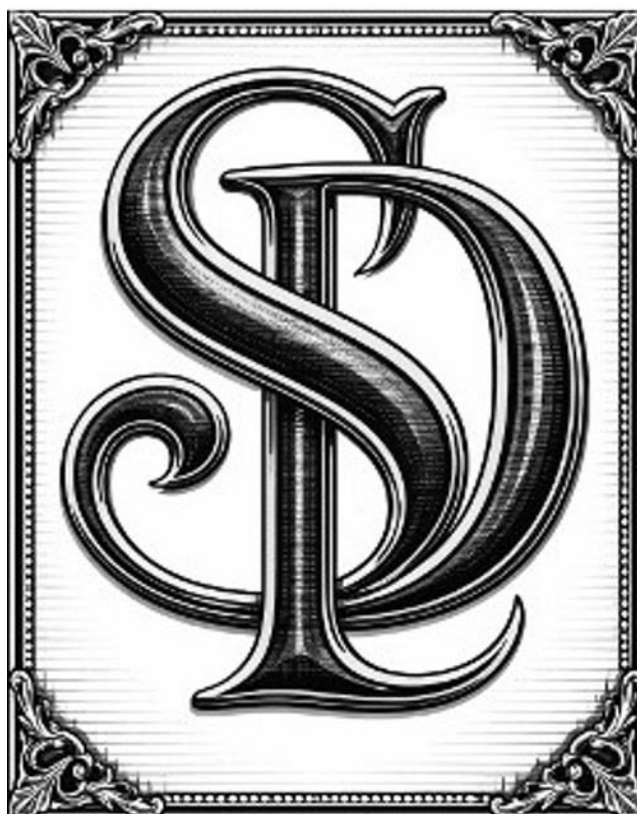
Vražné, Hynčice, 2026

První el. vydání

ISBN 978-80-7681-456-1 (EPUB)

ISBN 978-80-7681-457-8 (MOBI)

ISBN 978-80-7681-458-5 (PDF)

Splendidum družstvo 2026

První kapitola

Pentagon nikdy nespal.

Ani v roce 2090.

Masivní betonová struktura, která přežila desetiletí krizí, válek i politických převratů, stála jako neotřesitelný symbol moci. Zvenčí působila chladně a neprostupně, ale uvnitř pulsovala životem — chodbami se tiše pohybovali vojáci, analytici i asistenti, jejichž kroky se ztrácely v tlumeném světle a nekonečných koridorech.

V nejvyšším zabezpečeném patře, za několika vrstvami biometrických zámků, se nacházela zasedací místnost Celosvětové bezpečnostní rady.

Ještě byla prázdná.

Téměř.

U dlouhého stolu seděli tři muži.

Prezident Spojených států Daniel Harper, unavený muž kolem šedesátky, si nervózně promnul spánky. Jeho tvář nesla stopy nevyspání i tíhy rozhodnutí, která se nedala vzít zpět.

Naproti němu seděl generál Victor Kane, vrchní velitel sil NATO. Vysoký, tvrdý muž s ostrými rysy, které jako by byly vytesané z kamene. Jeho pohled byl chladný a přesný — jako zbraň.

Třetím byl ministr obrany Leonard Graves, muž s klidným hlasem a nebezpečně vyrovnaným výrazem. Na rozdíl od prezidenta nepůsobil unaveně. Spíš... připraveně.

„Máme ještě pár minut, než dorazí ostatní,“ řekl Graves tiše. „Měli bychom si ujasnit detaily.“

Prezident přikývl, ale jeho výraz zůstal napjatý.

„Tak tedy... planeta,“ vydechl.

Graves aktivoval projekci uprostřed stolu. Nad jejich hlavami se rozsvítila holografická koule — modrozelený svět obklopený slabým prstencem mraků.

„Planetu jsme nazvali Erebus-4,“ začal ministr. „Průměr přibližně 11 800 kilometrů. O něco menší než Země, ale gravitace je na 0,92 G — prakticky ideální pro lidský organismus.“

Generál se pousmál. „Lepší než většina kolonií, které jsme kdy zvažovali.“

Graves pokračoval: „Atmosféra obsahuje 20,3 % kyslíku, dusík a stopové množství inertních plynů. Dýchatelná bez větších úprav. Teplotní rozmezí mezi 5 a 28 stupni Celsia. Stabilní hydrologický cyklus... až na jednu výjimku.“

„Děšť,“ doplnil generál suše.

„Ano. Srážky jsou nepravidelné a extrémně lokalizované. Může pršet prakticky kdykoliv a kdekoliv.“

Prezident si povzdechl. „A obyvatelé?“

Na projekci se objevily siluety tvorů.

„Humanoidní forma. Průměrná výška 1,6 metru. Vyvinutý sociální systém, základní jazyková struktura. Nejsou technologicky pokročilí, ale...“ Graves se na okamžik odmlčel, „...jsou adaptabilní. A velmi teritoriální.“

Generál se narovnal. „Jednoduše řečeno — nenechají se zotročit, i když vypadají a kolikrát se chovají jako opice.“

Prezident sklopil pohled. „Takže, co s tím?“

„Je tu jediná možnost. Zneškodnit! A poté až se planeta vyčistí, mohou se začít naši lidé stěhovat,“ doplnil Graves klidně.

„Ano. Musíme je vyhladit. Jinak to nejde, rychle se rozmnožují. To, co jsme vymysleli je nejrychlejší a co je důležité - nabízí se nám tímto nejlevnější varianta,“ dodal generál bez emocí.

Prezident zavřel oči. „Bože...“

Graves ignoroval jeho reakci a změnil projekci. Objevily se malé kapsle.

„Ampule. Každá obsahuje upravený virový kmen. Vysoce nakažlivý, přenosný vzduchem. Inkubační doba krátká. Smrtnost prakticky stoprocentní.“

„A šíření?“ zeptal se prezident rozechvělým hlasem.

„Musí být uvolněn do suchého prostředí,“ odpověděl generál. „Bez vlhka. Bez deště. Ideálně ve větru.“

„Proto to musí zajistit lidé,“ dodal Graves.

Prezident zvedl hlavu. „Proč ne roboti?“

Graves si povzdechl, jako by tu otázku čekal.

„Byli tam,“ řekl. „Tři mise. Extrémně nákladné. Selhaly.“

Generál pokračoval: „Nikdo na Zemi nedokáže přesně předpovědět jejich srážkové cykly. Roboti čekali na ideální podmínky... a nikdy je správně nevyhodnotili. Buď vypustili virus v dešti — a ten byl zničen — nebo promarnili vítr.“

„Člověk se rozhoduje instinktivně,“ dodal Graves. „A improvizuje.“

Prezident se hořce usmál. „Takže posíláme lidi, aby udělali práci, kterou stroje nezvládly.“

„Přesně tak.“

Následovalo ticho.

Pak prezident znovu promluvil: „Proč zrovna tihle čtyři?“

Graves si vyměnil pohled s generálem. „Protože je můžeme postrádat,“ řekl nakonec.

Prezident sevřel čelist. „To není odpověď.“

„Naopak,“ ozval se generál chladně. „To je jediná odpověď, která dává smysl.“

Graves pokračoval: „Kapitán Ethan Cole je schopný. Velmi schopný. Potřebujeme někoho, kdo misi dovede do konce. Ostatní... projdou základním výcvikem.“

„No a kdo jsou ti ostatní?“ zeptal se netrpělivě prezident.

„Father Gabriel Walsh,“ začal Graves, „duchovní, ale obviněn ze zneužívání, které sice nebylo prokázáno, ale už byl odepsaný. Další Jack Donovan technik v energetickém sektoru, ale přišel o svou ženu a začal nezřízeně chlastat, ovšem umí spravit ledasco v kosmické lodi. Poslední je Ryan Mercer, vyrůstal v dětském domově, strašný sprosták, i když se snažil dostat nahoru, tak selhal, ale s chladnou hlavou zvládá stresové situace. A že se Cole topí v dluzích, není žádné tajemství. Všichni bez příbuzných. Ideální partička.“

„A když selžou?“ zeptal se prezident.

„Tak selžou,“ pokrčil rameny generál. „Je to mise bez návratu.“

Ta slova zůstala viset ve vzduchu.

„Krycí název?“ zeptal se prezident po chvíli.

„Mušketýři,“ odpověděl Graves.

Prezident se hořce pousmál. „Ironie...“

„Spíš tradice,“ odvětil generál.

Prezident se zamračil. „A kněz? Proč s nimi letí kněz?“

Generál se ušklíbl. „Až tam začnou umírat... bude se jim hodit, ha, ha, a navíc je to dobrý ajťák.“

V tu chvíli se dveře prudce rozrazily.

„Pane prezidente!“

Do místnosti vtrhla mladá žena — Emily Carterová, prezidentova osobní asistentka, která poslouchala za dveřmi. Zadíchaná, vyděšená... vykřikla. „Co to řekl?“

Její pohled těkal mezi muži. „Vy... vy je tam chcete nechat?!“

Prezident zbledl. „Emily, tohle se vás netýká.“

„Ethan tam letí!“ přerušila ho. „Vy ho posíláte na smrt!“

Generál si ji znechuceně prohlédl. „Co na Coleovi ty ženské vidí...“

Graves se tiše zasmál. „Zřejmě něco, co nevidí na tobě, Victore.“

„Dost!“ okřikl je prezident.

Graves sáhl po telefonu. „Ochranka.“

Za pár sekund vběhli dovnitř dva muži.

„Jak se sem dostala?!“ vyštěkl na ně ministr.

„Pane... tvrdila, že ji potřebujete,“ bránil se jeden z nich.

„Hlupáci! Bylo vám jasně řečeno, že nikdo nesmí bez našeho souhlasu vstoupit dovnitř,“ zahřměl generál.

Emily couvla. „Pane prezidente, prosím...“

Nic nepomohlo. Emily se zmítala v rukou ochranky, než se rozrazily dveře a vstoupili dva muži v černých kuklách a mladou ženu odvedli.

Prezident Harper se zeptal. „Co s ní bude?“

Graves se na něj s úšklebkem podíval. Pak klidně zvedl telefon. „Mám pro vás práci,“ řekl a vysvětlil detaily. „A zařídte, aby se k ní už nikdo nedostal a nemohla tak žvanit.“

Prezident ztuhl. „Počkejte, to nemyslíte vážně.“

„Je to nutné,“ řekl ministr tiše.

„Tohle je šílené!“

Generál přistoupil blíž. „Riziko je, nechat ji naživu. Mohla by všechno vyžvanit do médií a umíte si představit, co by to udělalo s veřejným míněním. Ano, lidé chtějí vše, čistou planetu k pohodlnému životu, ale bez potíží, ale tak to prostě vždy nejde.“

Prezident zavřel oči. „Tohle... tohle dobře začíná,“ zašeptal.

Nikdo mu neodpověděl. Venku, hluboko pod nimi, Pentagon dál tiše pulzoval. A někde daleko ve vesmíru čekala planeta, která ještě netušila, že byla právě odsouzena k smrti.

Druhá kapitola

Výcvikové středisko stálo daleko za hranicemi města, v oblasti, kde kdysi bývala vojenská základna. Dnes byla přestavěná na moderní komplex z oceli, skla a sterilní bílé, která působila spíš jako nemocnice než místo, kde se připravují lidé na cestu do vesmíru.

Okolní krajina byla pustá. Zbytky vyschlých lesů se táhly až k horizontu, kde se rozplývaly v šedém oparu. Vítr zvedal prach a narážel do betonových zdí střediska, jako by se snažil připomenout, že svět venku už dávno ztratil rovnováhu.

Uvnitř panovalo ticho. Dlouhé chodby byly osvětlené studeným světlem, které nedávalo žádný pocit času — nebylo poznat, jestli je ráno, nebo noc. Každý krok zněl dutě, odrazil se od stěn a mizel někde v dálce. Právě tudy kráčeli čtyři muži. Nikdo z nich nepromluvil. Každý byl ponořený do vlastních myšlenek, do důvodů, které ho sem přivedly. Do věcí, které za sebou nechal.

Cole zabušil na dveře na konci chodby.

„Dál,“ ozval se hlas.

Vstoupili do místnosti. Byla jednoduchá — kovový stůl, čtyři židle, velká obrazovka na stěně. Žádná okna. Za stolem stál muž v uniformě.

„Posadte se.“

Chvíli bylo slyšet jen šustění oblečení a kovové vrznutí židlí. Muž si je pomalu přeměřil pohledem.

„Jmenuji se plukovník Harris. Od této chvíle jste součástí programu s krycím názvem Mušketýři. Všechno, co zde uslyšíte, je přísně tajné. Porušení mlčenlivosti bude považováno za vlastizradu.“

Ryan Mercer se lehce pousmál. „Kurva, to začíná hezky.“

Plukovník ho ignoroval.

„Vaším úkolem je příprava na meziplanetární misi. Detaily vám budou sděleny postupně.“

Jack Donovan se opřel dozadu. „A proč zrovna my?“ vytáhl placatku a vydatně z ní upil. Harris se na něho s odporem podíval, ale měl své instrukce, tak se snažil být v klidu.

Pak se ozval Ethan Cole. „Dobrá otázka. Proč zrovna my?“

Plukovník si povzdechl. „Byli jste vybráni na základě specifických dovedností pomoci umělé inteligence.“

Ryan se uchechl. „To jako vážně? Nejsem kokot, abych tomu uvěřil.“

Gabriel Walsh, který dosud mlčel, se nervózně zavrtěl. „Musíte být tak vulgární?“ Věnoval Ryanovi zlostný pohled.

Jack si ho přeměřil podezřívavým ohledem, který se náhle rozjasnil. „Ty jsi ten kněz, že jo? Proto máš kolárek.“

„No a co, tak jsem kněz,“ ušklíbl se Gabriel.

Opilec Jack, ale pokračoval dále: „Ty jsi ten, co ho obvinili ze zneužívání.“

„Cože? Kurva do piče, co jste zač? Jeden je na mol a druhý osahává chlapečky?“

„Já jsem nikoho neosahával. Bylo to nedorozumění.“

„Nedorozumění. Měl jsi smůlu, že to byl chlapeček a ne holčička,“ začal se smát opilec se sprostákem. Cole převrátil oči a Harris kupodivu mlčel a čekal, co se z toho vyvine.

„Bože můj, chraň mě před takovými ubožáky,“ pomodlil se kněz.

„Kdo je u tebe ubožák, úchyle,“ štěkl opilec a znovu se napil.

„Bylo to nedorozumění, nedorozumění,“ začal křičet kněz. „Ten chlapec měl oblečené jen trenýrky, bylo velké horko a on přiběhl se svou sestrou z lesa a na trenýrkách měl velkého pavouka, a já jsem mu toho pavouka rukou sundal, ale jeho trenýrky přitom spadly na zem a v tom si přišli pro děti jejich rodiče a jeho máma, nedala si nic vysvětlit. Bože já bych neublížil mouše natož dítěti.“

Bědoval kněz, zatímco se opilec a sprosták jeho příběhu smáli.

„Pavouk, nevypadlo spíš něco z jeho trenek, vole?“ řval smíchy Ryan.

Kapitán Cale toho už měl dost a zařval. „Držte huby!“

„Ty nám tu nebudeš poroučet,“ ohradil se opilec. A v tom se do toho vložil plukovník Harris.

„Ethan Cole bude váš kapitán, takže vám doporučuji ho poslouchat na slovo.“

„Kurva, čím dál líp,“ převrátil oči sprosták Ryan Mercer.

„Do prdele, došel mi chlast,“ švihl placátkou opilec Jack Donovan.

„Jste si jistý,“ zeptal se kapitán plukovníka Harrise, „že jste vybrali správné lidi na tu tajnou misi?“

„Jsem sice kněz... ale zároveň jsem pracoval jako IT specialista. Kybernetická bezpečnost, systémy řízení... nejsem tady jen kvůli modlitbám,“ místo něho mu odpověděl kněz.

Jack se zasmál. „To se hodí. Až nám spadne systém, tak nám dáš rozhřešení.“

„Já na vás seru všechny,“ zvedl se ze židle Ryan.

Plukovník ho zarazil a rychle na papír něco napsal a lístek mu podal se slovy: „To bude vaše odměna, 10 % předem.“

Ryan pískl a opilec mu rychle vzal papír z ruky. „Dobrá, ale 10 % nestačí, chci dvacet.“

„Není problém,“ řekl plukovník. „Tak já začnu. Ethan Cole. Pilot.“

Ryan zachraptěl. „On bude pilot?“

„Je jediný z vás, kdo má zkušenosti s řízením lodí téhle třídy,“ řekl plukovník klidně.

Jack zahučel. „Já taky — ty potvory kosmické dobře znám. Umím opravit skoro cokoliv. Když se něco posere.“

„Proto jste byl vybrán,“ řekl plukovník.

Opilec se podíval na Ryana: „A ty vole umíš, co?“

„Dát ti do držky, když mě nasereš.“

„Ryan Mercer si sice nevidí do huby, ale dokáže být v překérních situacích velmi užitečný. Umělá inteligence se určitě ve vašem výběru nezmýlila,“ řekl plukovník Harris.

„A tvoje kvalifikace, vole?“ zeptal se sprostáka Jack.

Ryan se ušklíbl. „Přežil jsem děcák, pitomče.“

Chvíli bylo ticho.

Pak Ethan pomalu přikývl. „Takže... pilot, technik, IT specialista a někdo, kdo zvládá krizové situace. Proč ne.“

Jack se pousmál. „To zní dobře. Kurva já bych se napil. Co tak zajít po tomhle blbinci do hospody na jedno,“ podíval se na Ryana.

„Alkohol, jo... ale pak rozbívím držky, všem kdo se mi nelíbí. Takže raději se půjdu vychrápat. A kněz asi pije jen mešní víno, co, ha, ha, ha.“

„Bože! Co jsem komu udělal!“ pokřižoval se kněz a plukovník neměl daleko se pokřižovat taky, když si uvědomil, kdo na tajnou misi s ním letí.

„Takže pánové, dost keců a dáme se do práce,“ zaburácel plukovník Harris a postavil se k mapě.

Večer téhož dne se kapitán Ethan Cole vrátil domů.

Jeho byt byl malý, ale udržovaný. Nacházel se ve střední vrstvě města — dost vysoko na to, aby sem nepronikl nejhorší smog, ale pořád příliš nízko, aby to mělo něco společného s luxusem.

Za oknem se rozprostíralo město. Nekonečné světelné body, které pulzovaly jako živý organismus. Drony křižovaly vzduch, v dálce blikaly reklamní panely.

A mezi tím vším... samota.

„Kde jsi byl?“ ozval se hlas.

Ethan se otočil.

Victoria „Vicky“ Hayesová stála u okna. V odrazu skla vypadala téměř jako součást toho města — krásná, modrooká blondýna chladná, nedosažitelná.

„Ve středisku,“ odpověděl.

„Jakém středisku?“

„Nemůžu o tom mluvit.“

Vicky se otočila. Její modré oči se zaleskly. „Jasně. Nemůžeš.“

Ethan si povzdechl. „Vicky...“

„Ne,“ přerušila ho. „Já to znám. Zase nějaká tajná mise, že?“

Mlčel.

To jí stačilo.

„A víš co?“ pokračovala ostře. „Já si myslím, že v tom vůbec nejde o žádnou misi.“

Ethan se zamračil. „O co teda?“

„O ni.“

„O koho?“

„O tu prezidentovou dokonalou asistentku,“ vyštěkla. „Emily Carterovou.“

Ethan se rozesmál.

„Ty se směješ?!“

„Protože je to směšné,“ řekl klidně. „To, že mi nadbíhá, není moje vina.“

„Takže přiznáváš, že ti nadbíhá!“

„To není žádné tajemství.“

Vicky k němu přistoupila blíž. „A co ty?“

Ethan jí pohlédl do očí. „Nikdy jsem ti nebyl nevěrný.“

Venku zablikalo světlo reklamy a na okamžik ozářilo místnost studeným modrým odstínem.

Vicky odvrátila pohled. „Nevěřím ti.“

Ethan se nadechl, ale nic neřekl. Protože věděl, že některé věci se nedají vysvětlit.

Třetí kapitola

Město v noci nikdy nespalo. Světla se odrážela od skleněných stěn mrakodrapů a vytvářela iluzi nekonečného života, ale ve skutečnosti to byla jen kulisa. Pod povrchem pulzovala únava, strach a tichá rezignace.

Vicky Hayesová kráčela rychlým krokem po vyvýšené lávce, která spojovala jednotlivé obytné bloky. Vítr jí cuchal dlouhé blond vlasy a chlad pronikal tenkou látkou kabátu. Nevnímala ho.

V hlavě jí zněla jediná myšlenka.

‘Lže mi.’

Ethanův klidný výraz, jeho úsměv... to všechno jí najednou připadalo falešné. A jméno, které vyslovila — Emily Carterová — se jí zarývalo pod kůži jako trn.

„Tak ji najdu,“ zamumlala si pro sebe. „A uvidíme, co mi řekne do očí.“

Dostat se k informacím nebylo v roce 2090 těžké — pokud člověk věděl, kde hledat. Vicky věděla. Prošla několika terminály, využila staré kontakty, zaplatila za přístup do databází, které byly oficiálně nepřístupné. Jméno Emily Carterové zadala snad desetkrát.

Nic.

Žádný záznam o pohybu. Žádná pracovní aktivita. Žádné přihlášení.

Jako by... zmizela ze zemského povrchu.

„To není možné,“ zašeptala. Zkusila další systémy. Zdravotní registry. Dopravní síť. Interní komunikaci úřadů.

Nic.

Zastavila se uprostřed chodby plné lidí, kteří ji míjeli, aniž by si jí všimli.

„Tohle není normální,“ vydechla. A právě v tu chvíli se v ní něco zlomilo.

Nejistota se proměnila v žárlivost. A žárlivost v posedlost. „Takže ji někde schoval,“ řekla si tiše. „A já zjistím kde.“

Výcvikové středisko působilo v noci ještě chladněji než ve dne. Reflektory osvětlovaly betonové plochy, zatímco okolní krajina tonula v temnotě. Vítr narážel do kovových konstrukcí a vydával nízký, monotónní zvuk, který připomínal vzdálené hučení.

Vicky prošla hlavní branou s jistotou někoho, kdo ví, kam jde. Strážě ji poznaly. Nebyla tu poprvé.

„Slečno Hayesová,“ kývl jeden z nich. „Koho hledáte?“

„Plukovníka Harrise,“ odpověděla bez zaváhání.

Dveře se otevřely. Uvnitř bylo teplo, ale ne příjemné — spíš dusivé. Vzduch byl suchý, naplněný pachem dezinfekce a kovu. Harris byl ve své kanceláři. Seděl za stolem, ale jakmile ji uviděl, okamžitě vstal.

„Vicky... to je překvapení,“ usmál se.

„Potřebuji s tebou mluvit,“ řekla přímo.

Zavřel dveře. „To zní vážně.“

Vicky k němu přistoupila blíž. „Chci vědět, kam Cole letí.“

Harrisův úsměv trochu ztuhl. „O čem to mluvíš?“

„Nedělej blbého,“ vyštěkla. „Ethan. Ta mise. A ta holka — Emily Carterová. Zmizela. A ty víš proč.“

Harris se opřel o stůl a chvíli ji mlčky pozoroval. „Tohle není něco, do čeho by ses měla plést.“

„Já už v tom jsem,“ odsekla.

Ticho.

Pak se jeho výraz změnil. Nebyl už jen opatrný. Byl... zaujatý.

„A co za to?“ zeptal se pomalu.

Vicky se na něj podívala a v očích se ji zalesklo. Věděla přesně, co chce. Nebyla to první situace, kdy Harris naznačoval víc, než bylo řečeno nahlas. Vždycky kolem ní kroužil jako motýl kolem voňavé květiny, vždycky se snažil získat její pozornost. Byl do ní po uši zamilovaný.

Tentokrát měl v rukou něco, co chtěla. A ona byla to, co chtěl on.

„Pomůžeš mi dostat se na tu loď,“ řekla tiše. „A já ti dám, co chceš,“ smyslně se olízla a rukama přejela po svých pevných nadrech.

Harris se zamlženým pohledem ji chvíli sledoval. Pak pomalu přikývl.

„Dobře,“ řekl. „Ale poslouchej mě pozorně.“ Přistoupil blíž. „Tohle není hra. Ta mise je... jiná. A jestli se tam dostaneš, nebude cesty zpět.“

„Strašíš mě, protože žárlíš a nechceš, abych tam byla s ním,“ odpověděla chladně.

Harris si povzdechl. „Loď startuje za pár dní. Posádka prochází výcvikem. Dostanu tě dovnitř jako technický doprovod... neoficiálně, pochopitelně, jen kdyby se někdo ptal, kdyby tě zahlédl vstupovat do lodi.“

„A co musím udělat?“

„Naučit se chovat jako součást posádky,“ řekl. „Žádné emoce. Žádné scény. Ve vesmíru není místo pro chyby.“

Vicky se lehce pousmála. „Myslíš, že jsem nováček?“

Harris nadzvedl obočí.

„Už jsem ve vesmíru byla,“ dodala. „A právě tam jsem potkala Ethana.“

To ho na okamžik zarazilo.

„Tak to máš výhodu,“ uznal. Pak se posadil a začal jí vysvětlovat detaily.

„Poslouchej. Pohyb po lodi je omezený. Každý sektor má své funkce. Musíš se držet v pozadí. Jakmile vzlétnou, už tě nikdo nedostane ven.“

„To mi nevadí.“

„Budeš potřebovat znát základní systémy — tlak, kyslík, orientaci v nulové gravitaci...“

„To všechno zvládnou.“

Harris se na ni dlouze podíval se smutnými očima. „Děláš chybu,“ řekl tiše.

Vicky zavrtěla hlavou. „Možná,“ odpověděla. „Ale radši budu s ním tam... než tady bez něj.“

Venku prudce zafoukal vítr, jako by i on chtěl dívku varovat.

„Tak, jak to máš rád?“ začala se Vicky svlékat. Plukovník si rozepnul kalhoty a vytáhl svůj vztyčený meč.

„Začni tím, že si klekneš a vykouříš mi ho.“

Poslechla, pak si svlékla kalhoty, kalhotky a sedla si s roztáhnutými nohama na jeho stůl. Odkryla na světlo boží svůj nádherný klín s jemným chmýřím. Plukovník nelenil a zabořil do ni svůj meč. Cítil, jak ho skvěle její jeskyňka obepíná.

„Miluji tě Vicky,“ se vzdechy se do ni bořil znova a znova. Mladá žena, ale byla myšlenkami u svého milého. Udělala by cokoliv, aby mohla být s ním. Věděla, že bude plukovník mlčet, protože na něho doma čekala těhotná manželka. Ucítla teplo na stehnech a horké polibky na svých ňadrech.

Čtvrtá kapitola

Startovní komplex se probouzel ještě před úsvitem. Obzor byl zbarvený do špinavě oranžové, jak se světlo prodíralo skrz vrstvy smogu, které visely nad krajinou jako těžká příkrývka. Vzduch byl chladný, téměř nehybný, jen občas ho rozřízl vzdálený zvuk motorů nebo tlumené hlášení z reproduktorů.

Kosmická loď stála uprostřed betonové plochy jako něco, co sem nepatří.

Její hladký, stříbrný trup se leskl v umělém osvětlení reflektorů. Byla vysoká, elegantní a zároveň hrozivě tichá. Okolo ní pobíhali technici v ochranných oblecích, kontrolovali poslední detaily, připojovali kabely, ověřovali systémy.

Všechno bylo připraveno.

A přesto bylo ve vzduchu něco... neklidného.

Uvnitř přechodové komory stáli čtyři muži ve skafandrech.

Ticho bylo těžké.